

บทที่ 5

ปัญหาและอุปสรรคของนโยบายของรัฐ มาตรการทางกฎหมายและองค์กรที่มีความ เกี่ยวกับการคุ้มครองชนิดพันธุ์และแหล่งที่อยู่อาศัยของเต่าทะเล

จากการศึกษานโยบายของรัฐ มาตรการทางกฎหมายและองค์กรที่มีความเกี่ยวข้อง
ในการคุ้มครองชนิดพันธุ์และแหล่งที่อยู่อาศัยของเต่าทะเลในประเทศไทย พบว่ามีปัญหาและ
อุปสรรคต่างๆ ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.1 ปัญหาเกี่ยวกับแนวนโยบายและแผนการดำเนินงานของรัฐในการคุ้มครองชนิด พันธุ์และแหล่งที่อยู่อาศัยของเต่าทะเลในประเทศไทย

เนื่องจากในปัจจุบันยังไม่มีแผนการจัดการเต่าทะเลของประเทศที่จะใช้เป็นแผน
แม่บทในการกำหนดแนวนโยบาย และขั้นตอนการดำเนินงานในหลายด้าน ทั้งในด้านการบริหาร
และจัดการ ด้านกฎหมาย และด้านเทคนิค ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อกระบวนการในการ
จัดการ และการอนุรักษ์ชนิดพันธุ์และแหล่งที่อยู่อาศัยของเต่าทะเลในประเทศไทย จึงมีเพียง
แผนงานและนโยบายต่าง ๆ อาทิเช่น แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นโยบายและ
แผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ แผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม นโยบาย
มาตรการและแผนการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืนซึ่งเป็น
เพียงนโยบายในระดับทั่วไปเพื่อเป็นการนำไปสู่แผนการปฏิบัติที่มีความชัดเจนในเรื่องต่างๆ ไม่ได้
เฉพาะเจาะจงในการเรื่องการอนุรักษ์ชนิดพันธุ์และแหล่งที่อยู่อาศัยของเต่าทะเลในประเทศไทย
โดยเฉพาะ ซึ่งอาจจะทำให้การอนุรักษ์ชนิดพันธุ์และแหล่งที่อยู่อาศัยของเต่าทะเลเป็นไปอย่างไม่
เต็มประสิทธิภาพ

นอกจากนี้จากการศึกษาแผนและนโยบายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในของการคุ้มครองเต่า
ทะเลที่มีอยู่ในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่ามิได้จัดลำดับความสำคัญ หรือความเร่งด่วนของปัญหา จึง
อาจจะเป็นอุปสรรคสำคัญในการบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ เพราะแต่ละปัญหาจำเป็นต้องใช้
งบประมาณ กำลังคนและระยะเวลาในการแก้ปัญหาต่างกล่าว หากไม่ได้มีการจัดลำดับ
ความสำคัญว่าปัญหาใดควรดำเนินการก่อนหลังย่อมเป็นการยากที่จะบรรลุเป้าหมายตามที่
นโยบายที่ได้ตั้งไว้

อย่างไรก็ตามขณะนี้ได้มีการจัดการประชุมเชิงปฏิบัติการร่วมกันเกิดขึ้นระหว่างหน่วยงานต่างๆ ทั้งกรมป่าไม้ กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง และกองทัพเรือ ทั้งนี้ในการจัดการประชุมดังกล่าว ผู้เชี่ยวชาญการเพาะฟักและอนุบาลเต่าทะเลจากหน่วยงานต่างๆ ได้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเพาะฟักและอนุบาลลูกเต่าทะเล รวมทั้งมีการพูดคุยกันเกี่ยวกับประเด็นปัญหาในมิติต่างๆ และแนวทางการแก้ไขปัญหาซึ่งนำไปสู่การจัดทำแผนและแนวทางการจัดการเต่าทะเล ล่าสุดร่างดังกล่าวผ่านการพิจารณาเห็นชอบแล้วและอยู่ในระหว่างดำเนินการประกาศใช้อย่างเป็นทางการ

5.2 ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายในการวางแผนจัดการแหล่งที่อยู่อาศัยของเต่าทะเล

มาตรการทางกฎหมายที่ได้ถูกนำมาใช้ในการวางแผนจัดการและป้องกันปัญหาของทรัพยากรเต่าทะเลยังคงมีข้อปัญหาอยู่ คือในการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมนี้ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 66 วรรคสอง¹ กำหนดไว้ว่า การจัดทำรายงานผลกระทบสิ่งแวดล้อม จะต้องจัดให้มีกระบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนและผู้มีส่วนได้เสียก่อน รวมทั้งได้ให้องค์การอิสระซึ่งประกอบด้วยผู้แทนองค์กรเอกชนด้านสิ่งแวดล้อมและผู้แทนสถาบันอุดมศึกษาที่จัดการการศึกษาด้านสิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรธรรมชาติ ให้ความเห็นประกอบก่อนมีการดำเนินการดังกล่าว ซึ่งในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ.2535 ไม่ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้แต่อย่างใด จึงต้องมีการแก้ไขบทบัญญัติของ

¹ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 66 วรรคสอง บัญญัติว่า

การดำเนินโครงการหรือกิจกรรมที่อาจก่อให้เกิดผลกระทบอย่างรุนแรงต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรธรรมชาติ จะกระทำมิได้ เว้นแต่จะได้ศึกษาและประเมินผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม และจัดให้มีกระบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนและผู้มีส่วนได้เสียก่อน รวมทั้งได้ให้องค์การอิสระซึ่งประกอบด้วยผู้แทนองค์กรเอกชนด้านสิ่งแวดล้อมและผู้แทนสถาบันอุดมศึกษาที่จัดการการศึกษาด้านสิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรธรรมชาติ ให้ความเห็นประกอบก่อนมีการดำเนินการดังกล่าว

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ.2535 เพื่อรับรองรัฐธรรมนูญที่ตราขึ้นภายหลัง²

5.3 ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองแหล่งที่อยู่อาศัยของเต่าทะเล

มาตรการทางกฎหมายที่ได้ถูกนำมาใช้ในการคุ้มครองดูแล และจัดการแหล่งที่อยู่อาศัยของเต่าทะเลยังคงมีข้อปัญหาอยู่ ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.3.1 ปัญหาของกระบวนการในการบังคับใช้กฎหมาย

ปัญหานี้ นับได้ว่าเป็นอุปสรรคในประการสำคัญที่ทำให้รัฐไม่สามารถจะนำเอา มาตรการทางกฎหมายมาปรับใช้ในการคุ้มครองแหล่งที่อยู่อาศัยของเต่าทะเลที่อยู่ในเขตของ อุทยานแห่งชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพมากเท่าที่ควร ซึ่งจากการศึกษาพบว่าเจ้าหน้าที่ของ อุทยานแห่งชาติทางทะเลซึ่งปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติแห่งต่างๆ นั้น จะมีการนำเอา มาตรการทางกฎหมายในพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาปรับใช้กับกระบวนการ ในการคุ้มครองดูแลทรัพยากรชายฝั่งทะเลน้อยมาก หรือแทบจะไม่มี การบังคับใช้กฎหมายในเขต อุทยานแห่งชาติบางพื้นที่เลย เมื่อเทียบกับการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ในเรื่องอื่นๆ ไม่ว่าจะ เป็นการบุกรุกพื้นที่ในเขตอุทยานแห่งชาติเพื่อเข้าไปตั้งถิ่นฐานของราษฎร การทิ้งขยะมูลฝอย หรือการลักลอบตัดไม้ทำลายป่าภายในเขตอุทยานแห่งชาติเหล่านั้นเป็นต้น ซึ่งความผิดที่มีการ บังคับใช้กฎหมายเหล่านั้น จะเป็นการกระทำความผิดที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบการกระทำ ได้ โดยง่าย และสามารถที่จะจับกุมได้โดยมีพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิด ซึ่งมีความแตกต่าง กับการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับแหล่งที่อยู่อาศัยของเต่าทะเล ซึ่งเป็นบริเวณชายหาด รวมไปถึง ถึงแนวปะการังและแหล่งหญ้าทะเลที่อยู่ใต้ทะเล ดังนั้นจึงทำให้ตรวจพบการกระทำความผิดได้ ยาก หรือจะเป็นปัญหาในเรื่องของการละเลย ไม่บังคับใช้บทบัญญัติของกฎหมายที่มีอยู่ด้วย เหตุผลประการใดๆ ก็ตาม นับได้ว่าเป็นปัญหาและอุปสรรคสำคัญที่ทำให้การบังคับใช้มาตรการ

² สุวลักษณ์ สาธุมนัสพันธ์, กฎหมายกับการบริหารจัดการหญ้าทะเล, (นครปฐม : คณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2548), น. 46.

ทางกฎหมายไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะยับยั้งไม่ให้มีผู้กระทำความผิดตามบทบัญญัติของกฎหมายได้

5.3.2 ปัญหาความไม่ชัดเจนของบทบัญญัติกฎหมาย

ในพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ซึ่งปัญหาดังกล่าวนั้นเกิดขึ้นมาจากความไม่ครอบคลุมของถ้อยคำในกฎหมาย โดยในมาตรา 4(1) นั้น ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า “ที่ดิน” ภายในเขตอุทยานแห่งชาติว่าหมายถึงความถึง พื้นที่ดินทั่วไป ภูเขา ห้วย หนอง คลอง บึง บาง ลำน้ำ ทะเลสาบ เกาะ และที่ชายทะเลด้วย ซึ่งการให้คำจำกัดความดังกล่าวนี้ทำให้เกิดปัญหาขึ้นมาในการตีความกฎหมายนั้นขึ้นมา ทั้งนี้เนื่องจากคำว่า “ที่ชายทะเล” นั้นเมื่อได้ตีความตามนิยามในมาตรา 1³ แห่งประมวลกฎหมายที่ดินแล้ว จะพบว่ามีความพิพาทของศาลฎีกาที่ได้ให้ความหมายของคำว่า “ที่ชายทะเล” ตามประมวลกฎหมายที่ดินเอาไว้ในหลายคดี⁴ โดยในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 214/2480 ได้วินิจฉัยว่า “ที่ชายทะเลนั้นมีความหมายถึงบริเวณพื้นดินและชายทะเล ซึ่งประกอบกันเป็นที่ริมตลิ่งของแนวชายฝั่งทะเลและมีน้ำท่วมถึงเป็นประจำทุกปีในฤดูน้ำ เพราะฉะนั้นที่ชายทะเลจึงมีฐานะทางกฎหมายเช่นเดียวกับที่ชายตลิ่งของแม่น้ำลำคลอง และทางน้ำภายในแผ่นดิน...” ซึ่งเมื่อพิจารณาจากคำจำกัดความของศาลฎีกาดังกล่าวแล้ว ย่อมที่จะทำให้เข้าใจได้ว่าที่ชายทะเลนั้น ก็คือพื้นดินที่มีบริเวณติดต่อกับทะเลซึ่งประกอบกันเป็นที่ริมตลิ่งและจะมีน้ำทะเลท่วมถึงก็แต่เฉพาะในบางฤดูเท่านั้น ซึ่งถ้าหากในพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ได้ยึดถือเอาคำจำกัดความของที่ชายทะเลตามประมวลกฎหมายที่ดินดังกล่าวแล้ว ก็ย่อมที่จะทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองแหล่งที่อยู่อาศัยของเต่าทะเลภายในเขตอุทยานแห่งชาติทางทะเล ที่ตั้งอยู่ในบริเวณแนวชายฝั่งทะเลที่มีน้ำท่วมถึงอยู่ตลอดเวลาจนถึงในบริเวณน่านน้ำได้ทะเลที่มีน้ำลึก ดังนั้นถ้าหากตีความคำว่า “ที่ดิน” ในประมวลกฎหมายที่ดิน ภายในเขตอุทยานแห่งชาติทางทะเลว่าหมายถึงความถึงเพียง “พื้นที่ชายทะเล” ที่มีน้ำทะเลท่วมถึงในบางฤดูเท่านั้น

³ ประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 1 บัญญัติว่า

ในประมวลกฎหมายนี้

“ที่ดิน” หมายความว่า พื้นที่ดินทั่วไป และให้หมายความรวมถึงภูเขา ห้วย หนอง คลอง บึง บาง ลำน้ำ ทะเลสาบ เกาะ และที่ชายทะเลด้วย.

⁴ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 214/2480 , 410/2485 , 451/2496 , 1588-1599/2497 และ 2789/2519

อุทยานแห่งชาติทางทะเลก็จะมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย ในการคุ้มครองดูแลแหล่งที่อยู่อาศัยของเต่าทะเลในบริเวณนั้นอีกต่อไป และถึงแม้ว่าในปัจจุบันคณะกรรมการกฤษฎีกาจะได้ทำการตีความคำว่า “ที่ชายทะเล” ในประมวลกฎหมายที่ดิน เพื่อการขยายความบทบัญญัติของกฎหมายให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้นว่า “ที่ชายทะเล” หมายความว่า พื้นที่ชายทะเลที่จมอยู่ใต้น้ำ หรือพื้นที่ใต้น้ำทะเลซึ่งเป็นส่วนต่อเนื่องลงไปในทะเลของที่ชายทะเล และจมอยู่ใต้น้ำตลอดเวลาแม้แต่ในเวลาที่น้ำทะเลลดต่ำสุด⁵ แล้วก็ตาม แต่ความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาดังกล่าวนั้นไม่ได้มีฐานะเป็นกฎหมาย ดังนั้นจึงยังไม่สามารถที่จะใช้แก้ไขปัญหาคำถามที่ไม่ชัดเจนในการตีความบทบัญญัติของกฎหมายตามที่ได้กล่าวมาแล้วได้ ดังนั้นจึงต้องยึดตามแนวคำพิพากษาของศาล จึงทำให้เขตอุทยานแห่งชาติของประเทศไทยไม่รวมความรวมถึงเขตพื้นที่ในทะเลที่น้ำท่วมตลอดเวลา ซึ่งย่อมเป็นการจำกัดเขตอำนาจของเจ้าพนักงานอุทยานแห่งชาติในการที่จะบังคับใช้พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ได้เฉพาะในเขตพื้นที่ดินเท่านั้น ส่วนในพื้นที่ท้องทะเลนั้น ผู้เขียนจึงมีความเห็นว่าในเขตแหล่งที่อยู่อาศัยของเต่าทะเลทั้งหมดที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติทางทะเล เนื่องจากปัญหาความไม่ชัดเจนของบทบัญญัติของกฎหมายทำให้เขตอุทยานแห่งชาติมีความหมายเฉพาะบริเวณชายหาดที่เป็นพื้นดินเท่านั้นไม่รวมไปถึงบริเวณในทะเลซึ่งเป็นบริเวณที่มีความสำคัญในการคุ้มครองเต่าทะเล ผู้เขียนจึงมีความเห็นว่า ควรประกาศให้บริเวณทะเลในเขตอุทยานที่เป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของเต่าทะเล ให้เป็นที่รักษาพืชพันธุ์ทั้งหมดซึ่งจะทำให้อำนาจหน้าที่ในการดูแลเป็นของเจ้าหน้าที่ของกรมทรัพยากรชายฝั่งทางทะเล กองทัพเรือ หรือกองบังคับการตำรวจน้ำ โดยกฎหมายที่จะนำมาบังคับใช้ คือ พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ที่มีมาตรการในการคุ้มครองเต่าทะเลและแหล่งที่อยู่ของเต่าทะเลที่ใกล้เคียงกับพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 แต่อย่างไรก็ตามโทษของพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 นั้น มีความรุนแรงน้อยกว่าพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 อยู่มาก

5.3.3 ปัญหาเรื่องความไม่ครอบคลุมของกฎหมาย

สำหรับปัญหาความไม่ครอบคลุมของกฎหมายในการคุ้มครองแหล่งที่อยู่อาศัยของเต่าทะเลนั้น จากการศึกษาแหล่งวางไข่เต่าทะเลที่สำคัญของประเทศไทยในปัจจุบันพบปัญหาดังต่อไปนี้

⁵ ความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา เมื่อวันที่ 5 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2528

(1) แหล่งวางไข่เต่าทะเลบางแห่งยังไม่ได้มีการประกาศให้เป็นพื้นที่คุ้มครองประเภทใด ได้แก่ หาดทะเลนอก จังหวัดระนอง และเกาะโกยเล็ก จังหวัดสตูล

(2) แหล่งวางไข่เต่าทะเลบางแห่งแม้มีการประกาศให้เป็นพื้นที่คุ้มครองทั้งที่เป็นเขตอุทยานแห่งชาติ หรือพื้นที่รักษาพืชพันธุ์แต่ก็ยังคงมีปัญหาการเสื่อมสภาพของสภาพแวดล้อม แหล่งวางไข่ของเต่าทะเลอยู่ อันมีที่มาจากหลายสาเหตุ อาทิเช่น ปัญหาเจ้าพนักงานไม่เพียงพอในการดูแลพื้นที่คุ้มครองได้อย่างทั่วถึง ปัญหาเรื่องโทษของกฎหมายที่ต่ำจนเกินไปจนประชาชนไม่เกิดความเกรงกลัวที่จะกระทำความผิด

ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงมาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยที่เกี่ยวกับการกำหนดพื้นที่คุ้มครองแล้ว ผู้เขียนมีความเห็นว่า สำหรับพื้นที่ที่ยังไม่ได้กำหนดเป็นพื้นที่คุ้มครองประเภทใดนั้น ควรประกาศให้เป็นพื้นที่คุ้มครองเต่าทะเลวางไข่โดยอาศัยมาตรา 32 แห่งพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 เนื่องจากสามารถครอบคลุมบริเวณที่เต่าทะเลอาศัยอยู่ในช่วงที่เต่าทะเลเตรียมที่จะวางไข่ เนื่องจากพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 สามารถบังคับใช้ได้ไกลถึง 200 ไมล์ทะเล ซึ่งกว้างกว่ากฎหมายฉบับอื่น นอกจากนี้ยังให้อำนาจในกำหนดมาตรการที่จำเป็นในคุ้มครองพันธุ์เต่าทะเล สำหรับในพื้นที่ที่ได้มีการประกาศเป็นเขตพื้นที่คุ้มครองใดๆ แล้วแต่ ยังคงมีปัญหาอยู่ และปัญหาที่เกิดขึ้นมีความรุนแรง รุนแรง อันอาจก่อให้เกิดความเสียหายกับแหล่งวางไข่ก็สามารถใช้แก้ไขปัญหานั้นทันทีโดยประกาศให้เป็นเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมตามมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 โดยสามารถกำหนดมาตรการสำหรับแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นได้โดยเฉพาะ อย่างไรก็ตามมาตรการดังกล่าวเป็นเพียงมาตรการชั่วคราวเท่านั้น จึงต้องดำเนินการแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่อไป ตัวอย่างเช่น ควรแก้ไขเพิ่มโทษตามพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490

5.4 ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการค้าระหว่างประเทศ

จากการศึกษากฎหมายของประเทศไทยเกี่ยวกับการควบคุมการค้าสัตว์ป่าระหว่างประเทศของประเทศไทย เมื่อเปรียบเทียบกับหลักเกณฑ์ตามอนุสัญญา CITES เนื่องจากประชากรเต่าทะเลในประเทศไทยมีจำนวนลดลงอย่างรวดเร็วจนใกล้จะสูญพันธุ์ ผู้เขียนจึงเห็นว่ามีความจำเป็นที่จะใช้มาตรการที่เข้มงวดที่สุดในการควบคุม ซึ่ง การนำเอาหลักเกณฑ์ตามอนุสัญญา มาเปรียบเทียบกับกฎหมายของไทย เพื่อปรับปรุงแก้ไขกฎหมายของไทยเป็นเป็นอยู่ ย่อมจะเป็นวิธีที่จะทำให้มาตรการในการควบคุมการค้าที่จะใช้คุ้มครองทรัพยากรเต่าทะเลที่นับกำลังลดจำนวนลง

ไปทุกวัน สำหรับปัญหาของประเทศไทยเกี่ยวกับการค้าระหว่างซึ่งชนิดพันธุ์ของสัตว์ป่า ซึ่งรวมทั้งเต่าทะเลนั้น มีดังต่อไปนี้

5.4.1 ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมาย

มาตรการทางกฎหมายไทยเกี่ยวกับการควบคุมการค้าสัตว์ป่าระหว่างประเทศตามข้อกำหนดของอนุสัญญา CITES คือ บทบัญญัติตามมาตรา 23 และ มาตรา 24 พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 ซึ่งปัญหาหลักของมาตรการดังกล่าว เป็นมาตรการห้ามนำเข้า ส่งออก สัตว์ป่าและซากสัตว์ป่าตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด และมาตรการกำหนดให้ต้องมีการขออนุญาตนำเข้า ส่งออก สัตว์และซากของสัตว์ป่าที่กำหนดไว้ตามข้อตกลงระหว่างประเทศ (ซึ่งก็คือสัตว์ป่าที่กำหนดไว้ในบัญชีควบคุมของอนุสัญญา CITES นั้นเอง) โดยจะต้องได้รับการอนุญาตให้ นำเข้า ส่งออก และนำผ่านจากอธิบดีก่อน มาตรการควบคุมการนำเข้า ส่งออก และนำผ่านสัตว์ป่าตามมาตรา 23 และมาตรา 24 พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 ดังกล่าวมิได้เป็นการห้ามนำเข้า ส่งออกสัตว์ป่าประเภทใดประเภทหนึ่งโดยเด็ดขาดแต่อย่างใด เพียงแต่กำหนดให้ต้องขออนุญาตตามขั้นตอนก่อนเท่านั้น ซึ่งตามข้อกำหนดของอนุสัญญา CITES นั้น แบ่งการควบคุมชนิดพันธุ์โดยการกำหนดบัญชีชนิดพันธุ์หมายเลข 1, 2 และ 3 ซึ่งมีความเข้มงวดในการควบคุมตามลำดับ โดยแต่ละเลทั้ง 5 ชนิดในประเทศไทย ถือเป็นสัตว์ป่าควบคุมตามบัญชีชนิดพันธุ์หลายเลข 1 ของอนุสัญญา CITES ที่มีข้อกำหนดควบคุมการนำเข้า ส่งออก ที่เข้มงวดที่สุด โดยอนุสัญญา CITES กำหนดห้ามนำเข้า ส่งออก เต่าทะเลเพื่อการค้าโดยเด็ดขาด แต่สำหรับมาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยตามมาตรา 23 และมาตรา 24 มิได้กำหนดห้ามนำเข้า ส่งออกชนิดพันธุ์ตามที่อนุสัญญา CITES กำหนดไว้แต่อย่างใด เพียงแต่กำหนดเฉพาะให้มีการขออนุญาตการนำเข้า ส่งออก สัตว์ป่าชนิดที่กำหนดไว้ตามบัญชีของอนุสัญญา CITES เท่านั้น มิได้แบ่งมาตรการในการควบคุมชนิดพันธุ์ต่างๆ ตามบัญชีชนิดพันธุ์ที่อนุสัญญา CITES กำหนดไว้แต่อย่างใด

ตามอนุสัญญา CITES กำหนดให้ประเทศภาคีจะต้องมีมาตรการทางกฎหมายสำหรับการรับหรือส่งกลับออกไปสำหรับชนิดพันธุ์ตามบัญชีหมายเลข 1, 2 และ 3 ที่ยึดได้จากการกระทำความผิดตามบทบัญญัติของกฎหมาย แต่มาตรการตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 แม้จะมีมาตรการในการรับชนิดพันธุ์ซึ่งได้มาจากการกระทำความผิด⁶ แต่มิได้

⁶ มาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535

กำหนดมาตรการสำหรับการส่งกลับออกไปซึ่งชนิดพันธุ์ที่ยึดไปจากการกระทำความผิดแต่อย่างใด⁷ จากการที่ประเทศไทยเป็นภาคีในอนุสัญญาดังกล่าวซึ่งมีพันธกรณีที่ต้องอนุวัติกฎหมายภายในให้เป็นไปตามหลักการของอนุสัญญาCITES ดังนั้นประเทศไทยจึงควรกำหนดมาตรการเกี่ยวกับการส่งกลับสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า และผลิตภัณฑ์จากสัตว์ป่า ตามข้อตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการค้าสัตว์ป่า ที่ได้มาจากการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 เกี่ยวกับการฝ่าฝืนบทบัญญัติในการควบคุมการนำเข้า ส่งออก นำผ่านสัตว์ป่าตามข้อตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยการค้าสัตว์ป่านอกจากมีมาตรการสั่งรับสัตว์ป่าที่ได้จากการกระทำความผิดดังกล่าวให้ตกเป็นของแผ่นดิน ตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 58 ที่กำหนดไว้แล้ว ควรเพิ่มเติมบทบัญญัติที่กำหนดให้มีการส่งกลับออกไปซึ่งประเทศที่เป็นแหล่งกำเนิดของสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า และผลิตภัณฑ์ของสัตว์ป่า ดังกล่าว อย่างไรก็ตามอาจเกิดปัญหาในทางปฏิบัติได้เนื่องจากหากมีการกำหนดให้มีมาตรการในการส่งกลับสัตว์ป่าคุ้มครองจริง จะมีปัญหาว่าฝ่ายใดจะเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องค่าใช้จ่ายในการขนส่ง ผู้เขียนจึงมีความเห็นว่าควรกำหนดมาตรการเกี่ยวกับการส่งกลับสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า และผลิตภัณฑ์จากสัตว์ป่า เพื่อให้เป็นไปตามพันธกรณีของอนุสัญญาCITES โดยกำหนดเงื่อนไขในการส่งกลับสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า และผลิตภัณฑ์จากสัตว์ป่า ในเฉพาะกรณีที่ประเทศผู้รับกลับต้องเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเท่านั้น เพื่อไม่ให้ประเทศไทยต้องผิดชอบเกินความจำเป็น

5.4.2 ปัญหาเกี่ยวกับการจัดตั้งด่านตรวจสัตว์ป่า

ประเทศไทยในการดำเนินการจัดตั้งด่านตรวจสัตว์ป่าขึ้นเพื่อควบคุมการนำเข้า ส่งออก และนำผ่านสัตว์ป่า ซากของสัตว์ป่า ตามบัญชีชนิดพันธุ์ที่อนุสัญญา CITES กำหนด มาตรการคุ้มครองเอาไว้ สำหรับประเทศไทยแม้ว่าจะได้จัดตั้งด่านตรวจสัตว์ป่าตามจุดต่างๆ ที่ได้มีการนำเข้า ส่งออก และนำผ่านสัตว์ป่า เช่น ท่าอากาศยานดอนเมือง ท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ท่าเรือคลองเตย หรือตามแนวชายแดนในแต่ละภาคของประเทศไทยแล้วก็ตาม แต่ก็ยังถือว่ามิด้าน

⁷ วันทนา เสาวดี , “การควบคุมการค้าสัตว์ป่าระหว่างประเทศของประเทศไทย”

(วิทยานิพนธ์คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ , 2548), น. 95.

ตรวจสัตว์ป่าอยู่จำนวนไม่มากนัก โดยมีอยู่ประมาณ 20 กว่าด่านทั่วประเทศเท่านั้น⁸ ซึ่งยังไม่ครอบคลุมเพียงพอจึงก่อให้เกิดการลักลอบนำเข้า ส่งออก และนำผ่านสัตว์ป่า

5.5 ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและแก้ไขปัญหามาจากการทำประมง

ปัญหาของมาตรการทางกฎหมายในการป้องกันปัญหาจากทำประมงแบ่งได้เป็นประเด็นต่างๆ ได้ดังนี้

5.5.1 ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมเรือประมงและกำหนดห้ามใช้เครื่องมือบางชนิดในการทำการประมง

เนื่องจากมาตรการในการควบคุมโดยการขึ้นทะเบียนกำหนดให้การขึ้นทะเบียนเรือประมงต้องไปดำเนินการขึ้นทะเบียนที่กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี ส่วนการขึ้นทะเบียนเครื่องมือการทำประมงต้องไปดำเนินการขึ้นทะเบียนที่กรมประมง ซึ่งการอาจจะเกิดปัญหาในทางปฏิบัติสำหรับประชาชนที่อาจเกิดความยุ่งยากสับสน ทั้งการขึ้นทะเบียนแยกกันก็อาจเกิดความสับสนในการควบคุมของหน่วยงานระหว่างกันเอง

ปัญหาในทางปฏิบัติต่อมาเป็นเรื่องการสวมทะเบียนในการขึ้นทะเบียนเรือประมง คือนำทะเบียนเรือที่ต้องใช้สำหรับเรือ 1 ลำไปใช้กับเรือหลายลำ และปัญหาการขึ้นทะเบียนเครื่องมือทำการประมง ตามมาตรา 29 ของพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490⁹ เมื่อผู้ประกอบการประมงได้รับอนุญาตบัตรในท้องที่ใดท้องที่หนึ่งแล้วก็สามารถใช้อำนาจบัตรนั้นไปทำการประมงในท้องที่อื่นได้ทั่วราชอาณาจักร เพียงแต่ต้องเสียอากรเพิ่มเติมเท่านั้น ทำให้ยากต่อการควบคุมการทำประมงโดยเฉพาะการควบคุมเรือประมงเพื่ออนุรักษ์สัตว์น้ำ

⁸ สมชาย เลียงพรพรรณ , การอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์ป่าในประเทศไทย , พิมพ์ครั้งที่ 1 (งานส่งเสริมตำรามหาวิทยาลัยทักษิณ , 2540), น.126-127.

⁹ พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 มาตรา 29 บัญญัติว่า
เครื่องมือในพิกัดซึ่งได้รับอนุญาตบัตรในท้องที่จังหวัดใดแล้วถ้าบุคคลใดประสงค์จะนำไปใช้ทำการประมงในท้องที่จังหวัดอื่น ซึ่งจะต้องเสียเงินอากรสูงกว่า จะต้องเสียอากรเพิ่มเติมให้ครบตามอัตราในท้องที่นั้นเสียก่อนจึงจะใช้เครื่องมืออันนั้นได้

5.5.2 ปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมาย

ในส่วนการดำเนินคดีกับผู้ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติการประมง เมื่อมีการฝ่าฝืน พนักงานเจ้าหน้าที่ของกรมประมงมีอำนาจเพียงจับกุมผู้กระทำความผิดส่งพนักงานสอบสวนเท่านั้น ขั้นตอนการดำเนินคดีต่างๆ ขึ้นอยู่กับดุลพินิจของพนักงานสอบสวน ซึ่งเท่าที่ผ่านมาพบว่าการดำเนินคดียังคงมีช่องว่างและไม่รัดกุม¹⁰

ปัญหาจากการลักลอบทำการประมงที่เป็นการต้องห้ามตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ไม่ที่จะเป็นการลักลอบการใช้เครื่องมือ หรือวิธีการทำการประมงที่ต้องห้ามนั้น ถ้าพึ่งแต่การลงโทษตามบทบัญญัติของกฎหมายอย่างรุนแรงเพียงอย่างเดียว ก็คงไม่สามารถจะแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าใดนักกับที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ผู้เขียนจึงมีความเห็นว่าแนวทางที่จะแก้ไขปัญหาดังกล่าวให้ลุล่วงไปได้นั้นจะต้องเร่งสร้างเสริมจิตสำนึกให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องในการทำการประมง ให้ได้รับทราบและตระหนักถึงความสำคัญของทรัพยากรเต่าทะเล ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะทำให้ผู้ที่ประกอบอาชีพประมงได้รับรู้และตระหนักถึงความจำเป็นในการปฏิบัติตามกฎหมาย ที่รัฐได้กำหนดขึ้นมาเพื่อวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองทรัพยากรชายฝั่งทะเล รวมทั้งเต่าทะเลให้คงอยู่ต่อไป พร้อมทั้งนำมาตราการเพื่อความปลอดภัยตามประมวลกฎหมายอาญา อาทิเช่น การห้ามประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการทำประมงภายในระยะเวลาที่กำหนด หรือการห้ามเข้าไปภายในเขตที่กำหนดภายใต้เงื่อนไขของกฎหมาย นำเอามาใช้บังคับควบคู่ไปกับการลงโทษตามบทบัญญัติที่มีอยู่แล้ว ก็จะทำให้รัฐสามารถที่จะแก้ไขปัญหาลักลอบทำการประมงที่เป็นการต้องห้ามตามกฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

5.5.3 ปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายการใช้อุปกรณ์ TED (Turtle Exclusive Device)

แม้จะมีบทบัญญัติของกฎหมายบังคับให้มีการใช้เครื่องมือแยกเต่าทะเลในเครื่องมืออวนลากกุ้งแล้วก็ตาม¹¹ แต่ในทางปฏิบัติพบว่าชาวประมงส่วนใหญ่ไม่นิยมใช้เครื่องมือแยกเต่า เนื่องจากปัญหาหลายๆประการ อาทิเช่น ราคาของเครื่องมือดังกล่าวมีราคาแพง และการติด

¹⁰ สุวลักษณ์ สารมณีนัสพันธ์, กฎหมายกับการบริหารจัดการน่านน้ำทะเล, (นครปฐม : คณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2548), น. 50.

¹¹ ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง การกำหนดให้ติดเครื่องมือแยกเต่าทะเลในเครื่องมืออวนลากกุ้งทำการประมงในที่จับสัตว์น้ำ ลงวันที่ 16 กันยายน พ.ศ. 2539

เครื่องมือจะทำให้รายได้เฉลี่ยจากการทำประมงในแต่ละครั้งลดลง นอกจากนี้ชาวประมงยังอ้างว่าการการทำประมงกุ้งทะเลโดยใช้อวนลากในประเทศไทยไม่เคยมีเต่าทะเลติดขึ้นมาเลย¹² ซึ่งมีรายงานการวิจัยต่างๆ ก็เป็นไปในแนวทางเดียวกัน ดังนั้นผู้เขียนจึงมีความเห็นว่าในเรื่องการติดตั้งเครื่องมือการแยกเต่าทะเลในการทำประมงอวนลากกุ้งนั้น เนื่องจากในขณะนี้ยังไม่แน่ชัดว่าการประมงโดยใช้อวนลากในประเทศไทยกระทบต่อจำนวนของเต่าทะเลหรือไม่เพียงใด ประเทศไทยซึ่งเป็นภาคีในบันทึกความเข้าใจด้านความร่วมมือในการอนุรักษ์เต่าทะเลใน มหาสมุทรอินเดียและภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ (IOSEA) ที่มีนโยบายสนับสนุนประเทศภาคีให้ติดตั้งเครื่องมือแยกเต่าอยู่แล้ว ประเทศไทยอาจจะขอความช่วยเหลือจากสำนักเลขาธิการของบันทึกความเข้าใจ IOSEA ในด้านผู้เชี่ยวชาญ เงินทุน และข้อมูล ในการศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมในเรื่องการติดตั้งอุปกรณ์ TED (Turtle Exclusive Device) เพื่อให้การติดตั้งเครื่องมือแยกเต่าทะเล เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์สูงสุดกับทุกๆ ฝ่าย

5.6 ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและแก้ไขปัญหาจากการประกอบกิจกรรมท่องเที่ยว

ปัญหาของมาตรการทางกฎหมายในการป้องกันปัญหาจากการประกอบกิจกรรมท่องเที่ยวแบ่งได้เป็นประเด็นต่างๆ ได้ดังนี้

5.6.1 ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายที่กำหนดห้ามไม่ให้มีการทิ้งขยะมูลฝอย

มาตรการทางกฎหมายที่กำหนดห้ามไม่ให้มีการทิ้งขยะมูลฝอยลงไปบริเวณแหล่งที่อยู่อาศัยของเต่าทะเลที่อยู่ภายในเขตอุทยานแห่งชาตินั้น ยังมีบทกำหนดโทษต่อผู้ฝ่าฝืนที่ต่ำมากจนเกินไป¹³ ทำให้ไม่อาจที่จะยับยั้งไม่ให้เกิดการกระทำความผิดได้ และมีการกระทำความผิดซ้ำขึ้นอยู่เสมอ ดังนั้นจึงทำให้รัฐยังไม่สามารถที่จะใช้มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและแก้ไข

¹² ศูนย์พัฒนาประมงทะเลอ่าวไทยฝั่งตะวันออก, กองประมงทะเล กรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, “ผลกระทบของเครื่องมือแยกเต่าทะเลต่อประสิทธิภาพการจับของอวนลากกุ้ง”, เอกสารวิชาการฉบับที่ 6/2543, น.65-68.

¹³ พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาตรา 27 บัญญัติว่า ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 16 (18) ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

ปัญหาการเสื่อมโทรมลงของแหล่งที่อยู่อาศัยของเต่าทะเล ที่เกิดขึ้นมาเนื่องจากสาเหตุในการทิ้งขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลของกลุ่มผู้ประกอบการท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

5.6.2 ปัญหาในเรื่องการดำเนินกิจการทางด้านการท่องเที่ยว

(1) การดำเนินกิจการทางด้านการท่องเที่ยวด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกประเภทต่างๆ เช่น เจ็ตสกี เรือสกีวอเตอร์ หรือเรือเร็วที่ให้บริการนักท่องเที่ยวในการพาไปดำน้ำชมปะการัง ซึ่งการให้บริการทางด้านกิจกรรมประเภทนี้ จะเกิดปัญหาเกี่ยวกับการจอดเรือหรือการทิ้งสมอเรือท่องเที่ยวลงไปในแนวปะการัง รวมไปถึงการปล่อยของเสียหรือคราบน้ำมันลงไปในน้ำทะเล โดยมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้คือ มาตรา 16(9) บทบัญญัติส่วนนี้สามารถนำมาใช้ไม่ให้บุคคลใดจอดเรือในบริเวณแนวปะการัง หรือสถานที่ซึ่งไม่ได้มีเอาไว้สำหรับจอดเรือได้เป็นอย่างดี แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นอาจจะเกิดในแง่ที่ว่าปริมาณเรือ หรือยานพาหนะชนิดต่างๆ ที่เข้าไปในเขตอุทยานแห่งชาติทางทะเลนั้น อาจจะมีจำนวนมากเกินไปกว่าที่อุทยานแห่งชาตินั้นๆ จะสามารถรองรับไว้ได้ เหตุที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจากการอนุญาตให้ยานพาหนะเข้าไปในอุทยานแห่งชาติทางทะเลนั้นขึ้นอยู่กับดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ โดยไม่มีหลักเกณฑ์ใดมาควบคุมการใช้ดุลพินิจนั้น ดังนั้นอุทยานแห่งชาติทางทะเลบางแห่งจึงมีจำนวนปริมาณเรือประเภทต่างๆ เข้าไปอยู่รวมกัน ณ จุดๆ หนึ่งมากเกินไปกว่าที่พื้นที่บริเวณนั้นจะสามารถรองรับเอาไว้ได้ ทางแก้ไขปัญหานี้ในเรื่องนี้ อาจจะทำให้ได้โดยเพิ่มเติมหลักเกณฑ์ในเรื่องการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ให้เกิดความชัดเจนมากยิ่งขึ้น ส่วนปัญหาในเรื่องการจอดเรือและทิ้งสมอเรือจนเป็นเหตุให้ปะการังและสัตว์น้ำชนิดต่างๆ ถูกทำลายไป อาจแก้ปัญหานี้โดยออกกฎกระทรวงกำหนดให้มีเขตจอดเรือขึ้นในแหล่งท่องเที่ยวในบริเวณที่เห็นว่าการจอดเรือโดยการทิ้งสมอเรืออาจเป็นอันตรายต่อปะการัง โดยการออกกฎกระทรวงนี้ อาจดำเนินการได้ตามความในมาตรา 12 (1) แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456¹⁴

(2) การที่ปล่อยให้มีการจัดการดำน้ำในบริเวณแนวปะการังในรูปแบบต่างๆ กิจกรรมการดำน้ำ Sea walker, scuba diving, snorkeling โดยที่ไม่ได้มีการควบคุมจากบทบัญญัติของกฎหมาย และยังไม่มีการวางแผนในการจัดการควบคุมที่เพียงพอแล้ว ก็อาจจะเกิดผลกระทบขึ้น

¹⁴ พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456 มาตรา 12 (1) บัญญัติว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดแนวแม่น้ำลำคลองหรือทะเลอาณาเขตแห่งใดเป็นเขตท่าเรือและเขตจอดเรือ

ต่อสภาพแวดล้อมในบริเวณนั้นได้¹⁵ ดังนั้นจึงควรที่จะกำหนดให้เป็นหน้าที่ของหน่วยงานผู้รับผิดชอบไม่ว่าจะเป็น กรมทรัพยากรชายฝั่งทะเล กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช รวมทั้งการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้กำหนดมาตรการทางกฎหมายขึ้นมาเฉพาะเพื่อควบคุมการประกอบกิจกรรมท่องเที่ยวประเภทการดำน้ำบริเวณแนวปะการังแบบต่างๆ ทั้งที่อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติทางทะเลหรือเขตพื้นที่คุ้มครองอื่นๆ โดยการออกเป็นประกาศเพื่อควบคุมการประกอบกิจกรรมการท่องเที่ยวประเภทดังกล่าว ให้อยู่ภายในขอบเขตที่จะไม่ก่อให้เกิดผลกระทบขึ้นต่อสภาพแวดล้อมบริเวณแหล่งที่อยู่อาศัยของเต่าทะเล

การแก้ไขปัญหาการถูกทำลายลงไปของแหล่งที่อยู่อาศัยของเต่าทะเลที่มีผลมาจากการประกอบกิจกรรมท่องเที่ยว ในส่วนของการแก้ไขปัญหาเรื่องผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการกระทำของกลุ่มนักท่องเที่ยวนั้น รัฐควรที่เร่งส่งเสริมให้มีการประกอบกิจกรรมท่องเที่ยวในรูปแบบของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Eco-tourism) ขึ้นภายในแหล่งท่องเที่ยวภายในเขตอุทยานแห่งชาติทางทะเลต่างๆ ทั้งนี้เพื่อให้ นักท่องเที่ยวได้มองเห็นคุณค่า และตระหนักถึงความจำเป็นในการร่วมกันดูแลรักษาแหล่งที่อยู่อาศัยของเต่าทะเล

จากปัญหาต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ยังพบว่ามีอีกปัญหาหนึ่งที่ทำให้การอนุรักษ์เต่าทะเลของประเทศไทยยังไม่ประสบความสำเร็จ คือ ปัญหาเกี่ยวกับประชาชน เนื่องจากประชาชนบางส่วนยังขาดจิตสำนึกในการที่จะอนุรักษ์เต่าทะเล จึงยังคงมีการล่าหรือค้าเต่าทะเลอยู่ โดยประชาชนยังคงกระทำการอันเป็นการส่งเสริมให้มีการทำลายเต่าทะเลมากขึ้น เช่น การบุกรุกแหล่งวางไข่ตามธรรมชาติ การทำให้ทรัพยากรชายฝั่งเสื่อมโทรมลง ความนิยมในการใช้ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากเต่าทะเล รวมทั้งการสร้างโรงแรม หรือสิ่งปลูกสร้างอื่นบริเวณชายหาด ซึ่งจะส่งผลกระทบโดยตรงต่อสภาพแวดล้อมบริเวณแหล่งที่อยู่อาศัยและที่วางไข่ของเต่าทะเล

¹⁵ สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม, รายงานสถานการณ์คุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2550 ,น.50.